

A SALVADOR LLOBET I REVERTER (III)

Salvador Llobet: compromís amb l'ensenyament públic

Maria Bassa i Duran
Professora jubilada
de Geografia i Història

S'ha escrit molt sobre el doctor Llobet geògraf, investigador i professor universitari. En aquest article, però, em referiré al seu perfil més humà a partir de les meves vivències. El vaig conèixer quan, a 12 anys, vaig anar a estudiar Comerç, uns estudis no oficials, a l'antic Institut del carrer de Corró. Ell hi exercia de director i professor de Geografia. Era el 1958. Van ser 23 anys de relació, primer com a alumna de la classe de Geografia, després com a administrativa a la secretaria, també com a alumna a la universitat i, finalment, com a integrant del claustre de professors de l'escola que avui porta el seu nom. De tots aquests moments en guardo records que diuen molt d'aquest personatge il·lustre i del seu compromís amb l'educació.

L'Institut era l'única escola pública de segon ensenyament a la comarca. I hi anàvem nois i noies de tot el Vallès. Jo venia de Lliçà d'Amunt, d'una família pagesa. La meva gran il·lusió era poder ser mestra, però només se'm va permetre poder estudiar Comerç a Granollers. El senyor Llobet també era fill de pagesos –era “el noi de Can Passasserres”, ens explicava a classe– i tenia una gran estima pels nois i noies que veníem dels pobles. Sovint deia que els pagesos érem més savis que ningú. Això, a vegades, ens feia una mica de vergonya, però era un estímul molt positiu.

La primera sorpresa en arribar a l'Institut va ser descobrir que era una escola mixta. En aquell temps de ple franquisme, nois i noies veníem d'escoles separades. I a l'Institut només ho estàvem a l'aula d'estudi, a l'hora del pati i a l'hora de dinar. Es pot dir que l'Institut va ser pioner i molt modern en aquest sentit.

Acabats els estudis de Comerç vaig entrar a treballar a la secretaria. I el senyor Llobet em va explicar que ell també havia fet aquesta feina en tornar de París, on havia estat dos anys aprenent francès i fent el seu ofici de guixaire. I que, mentre feia d'administratiu, havia pogut estudiar el Batxillerat. Perquè ell, a 11 anys, havia deixat d'estudiar per fer de pagès i repartidor de llet fins que va passar a fer de guixaire. Treballant a la secretaria vaig entendre moltes coses sobre l'Institut i el senyor Llobet.

El que tots crèiem que era un institut mixt eren dues escoles autoritzades que depenien de dos instituts oficials de Barcelona: la de nois, el Colegio

Llobet era un gran amant de la feina ben feta. Era molt exigent amb ell mateix i amb els altres. Un home dur. Però també era sensible i proper

Oficial de Enseñanza Media, depenia de l'Institut Ausiàs Marc. I l'Escuela Municipal de Granollers, la de les noies, depenia de l'Institut Verdguer. Els nostres alumnes anaven a aquests instituts a examinar-se per les revàlides de quart i de sisè. I recordo les filigranes que calia fer a secretaria per presentar cada any a la Inspecció i al Col·legi de Doctors i Llicenciats les memòries amb dos horaris, un per a cada escola, quan en realitat només n'hi havia un.

En aquell moment l'ensenyament públic encara no era gratuït. I a l'Institut hi havia una gran diversitat d'alumnes: des de fills de famílies d'un estatus econòmic i sociocultural molt alt, fins a famílies molt humils. I el senyor Llobet, que sabia el que a ell li havia costat poder estudiar, amb una fermesa i una tossuderia persistents, lluitava per aconseguir dels empresaris i famílies benestants beques per als alumnes amb dificultats. I ningú no

sabia que moltes noies i nois arribarien a ser bons professors, arquitectes o metges eminents gràcies a aquelles ajudes.

El claustre de professors no entrava per oposicions sinó que era contractat directament per la direcció amb l'acord de l'Ajuntament i del Patronat. Quin luxe de claustre! I quin bon nivell d'ensenyament! Crec que en aquell professorat molts hi eren més per vocació i altruisme que per guanyar-s'hi la vida. Alguns ja n'havien estat alumnes.

Si bé les classes s'havien de fer en castellà, a secretaria la correspondència i tot el que no era oficial es feia en català. En això –com en tot– el senyor Llobet era molt exigent. Jo llegia en català novel·les de Folch i Torres que hi havia a casa, però no el sabia escriure. Gràcies al senyor Llobet ho vaig començar a fer. “Tu no et preocupis, escriu la carta, que jo ja te la corregiré.”

A partir de 1961 i fins al 1976 se'm va permetre compaginar el treball a la secretaria i algunes classes als alumnes de Comerç amb els estudis de Batxillerat i Preuniversitari i els de Filosofia i Lletres a la Universitat de Barcelona. Va ser un treball intens, però vaig comptar amb tot el suport de la direcció, que em va permetre adaptar i reduir horaris. El 1968 s'havia creat a Granollers l'Institut Antoni Cumella i la nostra escola es va dedicar a l'EGB, als estudis Comercials i als de Secretariat. Era el Colegio Municipal de Estudios Comerciales.

Acabada la carrera universitària, vaig deixar de treballar a la secretaria i em vaig poder incorporar de ple, com a professora de Literatura, al claustre d'aquella escola que tant m'ha donat. Hi vaig ser fins al 1981 que vaig passar a l'Escola de Segon Ensenyament La Vall del Tenes de Santa Eulàlia.

Llobet era un gran amant de la feina ben feta. Era molt exigent amb ell mateix i amb els altres. Un home molt dur. Però també era sensible i proper. Recordo amb emoció, quan va morir sobtadament en Joan Cuch, un home entranyable, intel·ligent, senzill i compromès, que era el braç dret del senyor Llobet a la secretaria de l'escola i on fes falta. Ell deia que feia de tascó sempre disposat a ser on calgués per equilibrar. El senyor Llobet va venir personalment, amb cotxe, per aquells boscos de la Serra de Lliçà d'Amunt a fer-m'ho saber amb llàgrimes als ulls. I junts vam anar a collir un ram d'espígol i romàní florits, que són les flors que al senyor Cuch li haurien agradat.

I com a home proper, recordo també l'entusiasme d'un alumne que, mentre esperava que l'anessin a buscar, el director, que ja no feia classes, s'havia aturat per explicar-li que aquelles pedres de l'escala eren arenisca. Que alguns en deien *gres*. Però que *arenisca* és molt millor, perquè ve d'*arena* mentre que *gres* és una paraula francesa.

El senyor Llobet es va dedicar amb passió a escampar cultura i saber amb una mentalitat oberta. I molt conseqüent amb els seus orígens humils, va fer aquesta gran tasca que molts li hem d'agrair. Tant de bo el seu exemple i mestratge continuïn vius.

seva popularitat. El volum de roba que es produeix anualment comporta una explotació dels recursos naturals que, majoritàriament, no es recuperaran mitjançant el reciclatge.

El consum responsable té a veure amb entendre que els recursos naturals poden esgotar-se. També té a veure amb comprar d'acord amb les tres erres (reduir, reutilitzar i reciclar) o triar una marca pel seu preu i la seva qualitat alhora que pel seu respecte mediambiental o les condicions de treball en la seva elaboració. Com a persones hem de tenir en compte el moment de triar comprar només el necessari i seleccionem els productes i serveis no només d'acord amb la seva qualitat i preu, sinó també pel seu impacte ambiental i social.

Com a reflexió podríem establir uns objectius i unes bases per aquest consum: satisfer les necessitats humanes, compartir els recursos entre rics i pobres, actuar tenint en compte a les generacions futures, considerar l'impacte dels productes analitzant el cicle de vida dels mateixos en consumir-los, minimitzar l'ús dels recursos, els residus i la contaminació.

Consumir per consumir

Marta Portet Salguero
Estudiant de l'Escola Superior de
Disseny i d'Arts Plàstiques (ESDAP)

Vivim gran part de la nostra vida passant molt de temps a la recerca de coses que realment no estem segurs de si necessitem o no, i ens comprometem tant amb aquesta recerca que ens fa infeliços. A la fi, res no aconseguim una satisfacció. Una de les principals activitats de l'ésser humà és la d'anar a comprar. La de consumir. Sempre dirigits d'alguna manera per les modes, els estereotips socials.

Aquesta és l'era de la moda ràpida en la qual fem roba en fàbriques on un dels objectius principals és generar benefici econòmic i no pas millora social. Després, rebutgem tot això quan perd la

TADASHI KAWAMATA / ANAT (LISBOA)